

розвиток інноваційної діяльності – це збільшення надходжень до бюджетів усіх рівнів, приплив до держави іноземного капіталу у вигляді прямих інвестицій [2, с. 25].

Наші дослідження показують, що зниження інвестиційної активності пов'язано не тільки з недоліком фінансових ресурсів, але й з неефективним управлінням інвестиційною діяльністю на всіх рівнях виробництва, починаючи з первинної ланки – підприємств агропромислового комплексу, а також нестачею високоефективних інвестиційних проектів, промислових і сільськогосподарських бізнес-планів.

Основний економічний зміст інвестиційного процесу в умовах ринку забезпечує:

– акумулювання доходів з метою нагромадження капіталу (інвестиційних ресурсів);

– вкладення (витрати) інвестиційних ресурсів для нарощування капіталу;

– тривалий тимчасовий період інвестування;

– досягнення позитивного економічного, соціального, екологічного або політичного ефекту на різних виробничо-господарських рівнях [5, с. 50].

Таким чином, управління інвестиційною діяльністю в сфері впровадження інновацій, крім формування організаційних структур по інвестуванню, включає також регулювання прибутковості. При цьому можливі два варіанти: управління (регулювання) доходами при капітальних вкладеннях у власне виробництво й управління інвестиціями (і доходами від них) при вкладеннях фінансових коштів господарюючого суб'єкта у виробництво інших підприємств (довгострокові фінансові вкладення).

Використана література:

1. Даций О. І. Інновації та інноваційна діяльність: сутність і функції в агропромисловому виробництві. Вісник Сумського Національного аграрного університету. Серія: Фінанси і кредит. 2003. – № 2 (15). – С. 123–128.

2. Жукович І. А. Інноваційна діяльність в українській економіці. Сучасний стан та проблеми. Статистика України. 2005. – № 1. – С. 24–28.

3. Лаврук В. В. Формування інноваційної політики аграрних підприємств. Збірник наукових праць Уманського державного аграрного університету. Вип. 71: Економіка. – Ч.2. – 2009. – С. 143–151.

4. Осецький В. Л. Інвестиції та інновації: проблеми теорії і практики [монографія]. К.: ІАЕ НААН, 2003. – 412 с.

5. Шовкун І. А. Галузевий сектор науки в контексті інноваційних процесів в економіці країни. Економіка України. – 2006. – № 10. – С. 49–56.

Формування стратегії диверсифікації інноваційно-орієнтованих фармацевтичних компаній

*Літвінова О. В., докт. фарм. наук, доцент кафедри управління та економіки
підприємства Національного фармацевтичного університету,
hlitvinova@gmail.com*

*Барамикова К. О., магістр 2 курсу спеціальності «Економіка підприємства»
Національного фармацевтичного університету*

Сьогодні необхідний пошук нових ефективних управлінських рішень, які спираються на адекватну оцінку зовнішніх загроз та внутрішніх можливостей, сприяють інноваційному розвитку, що забезпечує одержанню компанією сталої

конкурентної переваги. В якості резервів стратегічного розвитку фармацевтичних компаній є диверсифікація інноваційної діяльності.

Мета роботи – аналіз та систематизація методичних підходів щодо формування стратегії диверсифікації інноваційно-орієнтованих фармацевтичних компаній.

Аналіз та систематизація методологічних підходів виявив наявність пасивної та активної диверсифікації інноваційної діяльності. Пасивна диверсифікація – реакція на зміну зовнішнього середовища та адаптація компанії до цих змін. Критерієм даного процесу виступає не стільки зростання прибутку, скільки його стійке отримання в тривалому терміні часу. У свою чергу, активна диверсифікація пов'язана з конкурентними перевагами. Активні стратегії диверсифікації характерні для інноваційно-орієнтованих фармацевтичних компаній. Важливою особливістю формування стратегії диверсифікації є багатоваріантність і багато спрямованість даного процесу в споріднених і неспоріднених галузях, проникнення на міжнародні ринки. Як наслідок, окремі розміри портфелю проектів інноваційно-орієнтованих зарубіжних фармацевтичних компаній зросли за останні роки. Сьогодні корпоративні напрями досліджень і розробок провідних зарубіжних фармацевтичних компаній включають більше 150 проектів (станом на 2019 р.: Novartis – 219; Takeda – 211; Johnson & Johnson – 208; AstraZeneca – 194; Sanofi – 192; Roche – 189; GlaxoSmithKline – 177; Merck & Co – 176; Pfizer – 163; Eli Lilly – 124).

Таким чином, проведені дослідження свідчать, що формування стратегії диверсифікації дозволяє інноваційно-орієнтованим фармацевтичним компаніям підтримувати і розширювати якість і ефективність своєї діяльності, виводити на фармацевтичний ринок України інноваційні препарати.

Використана література:

1. Посилкіна, О. В. Стратегія підприємства: навч. посіб. / О. В. Посилкіна, К. С. Світлична. – Х.: НФАУ, 2016. – 209 с.

2. Citeline. Pharma R&D annual review. 2019. – [Electronic resource]. – Access mode: <https://pharmaintelligence.informa.com/~media/informa-shop-window/pharma/2019/files/whitepapers/pharma-rd-review-2019-whitepaper.pdf>.

Сутність та роль нейролінгвістичного програмування в управлінській діяльності

*Марцинюк А. Ю., здобувач вищої освіти 4 курсу спеціальності «Комп'ютерні науки» ХННІ ДВНЗ «Університет банківської справи»
a.martsyniuk@gmail.com*

Торяник Ж. І., к.е.н., доцент кафедри менеджменту та соціально-гуманітарних дисциплін ХННІ ДВНЗ «Університет банківської справи»

Сучасне управління орієнтоване на досягнення максимальної результативності у професійній діяльності, насамперед у підвищенні мовної, комунікативної та емоційної компетенції управлінців. Серед всієї сукупності технік і впливів, дедалі більшої популярності набуває нейролінгвістичне програмування, як процес прискореного навчання і перенавчання, позбавлення від небажаних стереотипів поведінки, створення